

ERZBISTUM
HAMBURG

Pastirsko pismo 2021

blagdan svetog Ansgara, 3.2.

Pastirsko pismo 2021

blagdan svetog Ansgara, 3.2.

Draga braćo i sestre!

Već je godina dana od kako je koronavirus poprilično promijenio naše živote. Nije samo riječ o svladavanju nekog problema, a pogotovo ne minornog problema. Svjedoci smo – a tu zasigurno ne pretjerujem – značajnog prijeloma u povijesti čovječanstva. Čak ako su naša konkretna iskustva vrlo različita, ono što se sada događa vrlo su načelne promjene. Svima nama želim da ovu pandemiju što lakše prebrodimo i ostavimo je što prije iza sebe!

U početku me ova pandemija koronavirusa u mnogim aspektima ostavljala jednostavno bez teksta, pa čak me uspijevala i nadmudriti. Razni termini u župama, vizitacije, razgovori, slavlja, jubileji, hodočašća – zasad se jednostavno ne mogu održavati. Otkazane su i mnoge sjednice. Gotovo sve svoje biskupske dužnosti obavljam iz biskupskog dvora u Hamburgu, a mnogo toga obavljam i preko digitalnih medija.

No jako dobro znam i za drukčija iskustva, posebice obitelji i zaposlenih osoba, napose onih koji sami odgajaju djecu, za njih je ovo dvostruki ili trostruki izazov. Mislim i na sve one koji se do krajnjih granica zalažu u zdravstvu. Korona nas umara i doima se poput kakve utrke na dugu stazu.

Bez obzira kako svaki od nas konkretno doživljava ovo vrijeme, ono nas stavlja pred egzistencijalne izazove. Ti nas pak izazovi u pravom smislu riječi „izazivaju“ – zapravo zazivaju da napustimo ono što je do sada bilo, a vode nas u nešto novo, nešto što nam još nije posve poznato. To doživljavaju svi oni koji se

doslovce nalaze pred pitanjima svojih vlastitih egzistencija, jer zasad ne mogu obavljati svoje poslove – bilo da rade u nekom slobodnom zanimanju ili u poduzeću – i ne znaju od čega će živjeti i hoće li se njihova djelatnost uopće oporaviti od ove krize. Drugi su već sada ostali potpuno bez posla i prihoda.

Želim još bolje razumjeti značenje riječi egzistencija. Iza nje stoje pitanja, poput: „Od čega i za što živim?“, „Što me drži?“, „U čemu upravo sada vidim smisao i uporište?“ Ako svakodnevno na stotine ili čak na tisuće ljudi u Njemačkoj i na čitavom svijetu umire ili se bore za svoj vlastiti život ili život voljene osobe, onda ova virulentna pitanja nikako ne možemo zaobići.

Posljednji mjeseci su me intenzivnije doveli u dodir s vlastitim korijenima, korijenima života i vjere. Najdublji korijen jest i ostaje Bog. Upravo ovih dana naišao sam na molitvu engleskog kardinala Johna Henrya Newmana (1801.–1890.) u kojoj kardinal moli: „Božje moj i Otkupitelju moj, ostani kod mene! Daleko od tebe morao bih venuti i usahnuti. Ako mi se ponovno pokažeš procvjetat ću u novom životu. Ne mogu te zadržati ali te mogu moliti: Gospodine, ostani kod mene, jer večer će!“¹

Posljednji mjeseci pružali su mi mogućnost da se posvetim svojim korijenima i da ih nježujem. Svakodnevna razmatranja uz biblijske tekstove, slavlje svete mise, molitva, prije svega obična molitva krunice, sve to sam doživio u novom sjaju. Da me Bog Ljubavi osobno pozvao u život – u to čvrsto vjerujem. Taj Bog stoji na našoj strani – pa tako i u bolesti, umiranju i smrti. On nas želi uvesti u život koji nadmašuje sva naša očekivanja.

Ako u krizi, kakva je ova sadašnja, osjećamo da svoje živote nemamo pod čvrstom kontrolom, ako je postalo nemoguće sve do u najmanju sitnicu isplanirati, ako još ne možemo ni sagledati kako će se virus dalje razvijati, onda je utoliko važnije graditi na pouzdanim i čvrstim temeljima. Ako sve to nemamo sami u svojim rukama, onda kao kršćani ipak vjerujemo da nas Njegove dobre ruke čvrsto drže.

Dragi kršćani!

Vrijeme korone mi je jasno pokazalo da je moj prijašnji život bio ustvari prenatrpan. Pokušavao sam od jutra do večeri vrijeme gotovo iscijediti. Čini mi se kao da je to bio život na traci za pretjecanje. Vjerujem da je to dugoročno gledano nezdravo. Korona je u mom životu snažno pritisnula na kočnicu. No vidim već sada opasnost da bi svi rado ponovno pritisnuli na gas. Tražim način kako svjesnije i usporenije živjeti.

Papa Franjo je češće upozoravao da u bolesnom svijetu ne možemo ozdraviti. Pritom on nije mislio na naše osobno zdravlje, već na zdrav svijet, spašeno čovječanstvo. Upravo su politika i gospodarstvo pozvani dati svoj doprinos spasenju svih. Svaki pojedini kršćanin, svaka pojedina kršćanka može u tome surađivati. Stoga je neizostavno da se kao kršćani zalažemo u javnom životu. U tom kontekstu promatram primjerice svoje djelovanje za izbjeglice, upravo u ovo vrijeme. Pandemija pogađa najslabije najjače!

Korona nas pogađa sve, nitko tu nije izuzet. Stoga sada svi osjećamo svoje siromaštvo. Siguran sam da ćemo odlučujuća rješenja i putove za budućnost naći samo ako zajedno budemo tragali za njima. Ovdje upravo postaje jasno što je srž naše vjere: nitko neće biti spašen sam. U svojoj enciklici „Spe salvi“ (U nadi smo spašeni) 2007. godine papa Benedikt XVI. piše: „Naše su egzistencije isprepletene, međusobno su povezane raznim interakcijama. Nitko ne živi sam. Nitko ne griješi sam. Nitko neće biti spašen sam. U moj život stalno prodiru životi drugih: u onome što mislim, govorim, činim, djelujem. A obrnuto moj život prodire u živote drugih... Naše nade su uvijek u bitnome i nade za druge; samo tako ta nada doista postaje nadom i za mene osobno. Kao kršćani se nikada ne želimo pitati: Kako mogu sebe spasiti? Već: kako mogu služiti da bi se drugi spasili i da drugima izađe zvijezda nade? Tada činimo najviše za svoje osobno spasenje.“ (br. 48)

Korona mi je otvorila oči za sljedeće: najvažnije u životu su odnosi. Život je najljepši kada je bogat odnosima. Stoga nas korona toliko i boli jer upravo se sada moramo odricati mnogih izravnih odnosa, kontakata i susreta. Nove oblike kakve nam omogućavaju digitalni mediji nikada neće moći zamijeniti osobni susret, no dobra su alternativa. Svatko od nas čezne za međuljudskim odnosima s rukovanjem, iskrenim pogledom oči u oči ili zagrljajem. Upravo za Božić nam je to bolno nedostajalo. Čovjek nema samo tijelo. On je tijelo, a međuljudski odnosi nose naše živote. Već na prvim stranicama Biblije nalazimo jednostavnu formulaciju: „Nije dobro da čovjek bude sam.“ (Post 2,18) Možda će nas ova fizička i socijalna distanca pogoditi više od svega ostaloga.

Kada se život, nadajmo se, ubuduće opet normalizira, trebali bismo odnose između nas ljudi staviti na prvo mjesto: „Koga već dugo nismo vidjeli?“, „Tko čeka na ponovni znak moje blizine? No nemojmo se preopteretiti tim odnosima. Oprostimo jedni drugima što smo ostali jedni drugima dužni. Dajmo jedni drugima prostora koji svatko od nas treba.

Naše će župe također u znatnoj mjeri ovisiti o tome kako ćemo se ponovo sabrati i okupljati na našim misnim slavljinama, prije svega na nedjeljnim misama. Nedjeljno euharistijsko slavlje je kao slavlje smrti i uskrsnuća Isusa Krista istinsko zajedništvo Crkve kao i uopće svake zajednice! Kao Crkva u dijaspori tragat ćemo za svakom pojedinom „ovcom“, a mnogo toga ćemo (morati) iznova izgraditi. U tome se krije zasigurno mnogo šansi. Jako sam sretan zbog velikog angažmana i kreativnosti kojom mnoga braća i sestre u našim župama već sada izvlače najbolje iz ove situacije, a pritom skupljaju i vrijedna pozitivna crkvena iskustva.

2011. papa Franjo je proglasio godinom obitelji. Obitelj je najvažnija i prva zajednica, u koju stupamo i koja bitno oblikuje naše živote. Upravo to nam sada svima treba: snažan osjećaj pripadnosti, da stojimo jedni uz druge, a prije svega na strani nemoćnih. Tamo gdje činimo upravo to, pitanje relevantnosti Crkve se uopće neće postaviti, tada je Crkva itekako relevantna jer čini nešto što je za čovjeka od životne važnosti.

Dragi sukršćani!

Založimo svoje povjerenje protiv straha, svoju nadu protiv strepnje, blizinu protiv distance, ljubav protiv ravnodušnosti. Ufajmo se unatoč svom pesimizmu u Božju pratnju i brigu za nas! Ne dopustimo da nas razdvoje, a posebno ne da nas posvađaju. Budimo graditelji tog velikog „MI“ svih naroda.

Neka dobri Bog blagoslovi i štiti Vas i sve s kojima ste povezani!

Uz najbolje želje i blagoslov srdačno Vas pozdravlja

Vaš

+ Nadbiskup Stefan

¹ Cjelokupni tekst glasi:

Božje moj i Otkupitelju moj, ostani kod mene! Daleko od tebe morao bih venuti i usahnuti. Ako mi se ponovno pokažeš procvjetat ću u novom životu. Ne mogu te zadržati ali te mogu moliti: Gospodine, ostani kod mene, jer večer će! Ostani uz mene dok me smrt ne izvede iz ove mračne doline. Isuse, ostani kod mene zauvijek! Ako i klonem, dopusti da me duboko prožme tvoja milost. Ti si svjetlo koje se nikada ne gasi; plamen koji uvijek treperi – ostani. Obasjan tvojim svjetlom i sam postajem svjetlom koje svijetli drugima. No, to svjetlo dolazi u potpunosti samo od tebe, nijedna od zraka ne dolazi od mene. Ja sam poput stakla kroz koje drugima osvjetljuješ staze.

Obasjaj ih tvojim svjetlom onako kako si i mene obasjao. Dopusti da na tvoju slavu navješćujem tvoju istinu i tvoju volju. Ne ispraznim riječima već tihom snagom djelotvorne ljubavi na mojem životnom putu, iskrenom ljubavlju svojega srca koju ti poklanjam.

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de